

Bedankje van Sander Kessler voor de adventsactie 2020

De opbrengst van de adventsactie 2020 van onze parochie en die van enkele andere parochies was voor het werk van Sander Kessler in een vluchtelingenkamp in Oeganda. Sander liet weten dat door corona het transport nagenoeg stilligt, waardoor er gebrek aan eten is. De prijzen van rijst, mais en bonen zijn maar liefst met 15% gestegen. Met het geld van de adventsactie (onverwachts toch €5.880,-) kon hij een flinke voorraad (een vrachtwagen vol) voedsel kopen voor een aantal vluchtelingen in zijn kamp. Om een idee te geven van wat dit betekent, schrijft hij:

Normaal geven we de mensen één kopje maïspap als ontbijt (dit is normaal hier). Als lunch geven we stevige maïspap (posjo genaamd) met bonen, en als avondeten proberen we rijst met bonen te geven, aangevuld met groentes die hier groeien. Door voedseltekorten hebben we het ontbijt geschraapt. We moeten het redden met de middelen die we hebben, en rantsoenen uitdelen.

Op dit moment voeden we ongeveer 78% van de mensen; meer is voor ons niet mogelijk. Dit betekent dat we 22% minder mensen voeden dan voorheen. 22%, dat zijn ongeveer 80.000 mensen die buiten ons programma vallen. Deze groep moet zichzelf redden. Het voedsel dat we met de opbrengst van de adventsactie hebben gekocht, gaat naar deze groep. Met dit programma kunnen we nu 4.000 van die 80.000 mensen een maand van eten voorzien.

Dit klinkt allemaal als niet genoeg en dat is het ook niet. Als het kon, zou ik graag alle mensen willen voeden. Maar ik ben blij met de mogelijkheden die er zijn, en ik waardeer de inzet van alle mensen enorm want door hun inzet kunnen we toch weer 4.000 mensen helpen. Alle beetjes helpen.

Ik denk vaak aan moeder Teresa, aan de verschrikkingen die zij gezien heeft. Er is een uitspraak van haar die me op de been houdt: *"Ook al is het werk dat ik doe, maar een druppeltje in een oceaan, zonder dit werk zou de oceaan een druppeltje kleiner zijn geweest."*

Ik dank ieder van u voor zijn hulp en steun.

Fr. Sander Kessler

Corona

De wereld is in de greep van corona. Onze bewegingsvrijheden worden ingeperkt om ons te beschermen tegen deze ziekte. We kunnen niet meer leven zoals we gewend zijn. Dit kan soms benauwend en beangstigend overkomen. Ik ben in contact met verschillende parochianen, en ik hoor vooral het gemis aan contact.

Ook in ons vluchtelingenkamp zijn de gevolgen merkbaar. In maart van 2020 heeft de Ugandese regering een algehele lock down met een avond klok ingesteld. Alle grenzen gingen opslot voor 6 maanden. Dit betekende dat de instroom van vluchtelingen in eens stopte, normaal krijgen we maandelijks tussen de 1.000 tot 5.000 nieuwe vluchtelingen. En ineens stopte dat. Ook de voedsel transporten werden gestaakt, wat weer logistieke problemen opleverde met de planning. Hierdoor hebben we een ander uitdeel beleid moeten maken. Dit gaf onvrede en onrusten. We hebben meer soldaten in het kamp gekregen om de rust in het kamp te kunnen bewaren. Gelukkig regende het zodat de mensen zelf in hun voedsel voorziening konden voorzien. Maar van december tot eind februari is het droog seizoen, er valt dan geen druppel regen en we halen 38 graden. Dit geeft meer onrust onder de mensen.

We hebben een groep van 2.500 mensen binnen het kamp moeten verplaatsen zodat er een ruimte gemaakt kon worden waar we een quarantaine plaats konden maken voor eventuele zieken. Waar we met de middelen die we hebben een nood hospitaal maken. Maar als iemand besmet is hebben we geen medische apparaten om die persoon te helpen. We hebben ernstig te kort aan medicijnen, mede door de logistieke problemen. We kunnen niet veel dan enkel er te zijn voor die mensen en proberen in allerlei manieren om verlichting te brengen.

Ook ik zelf ben niet ontkomen aan de besmetting. Ik heb met de jaarwisseling koorts gekregen en uiteindelijk bleek dat ik antistoffen in mijn bloed had. Bijna drie weken heb ik in het ziekenhuis gelegen. Ik heb het geluk dat ik naar het ziekenhuis van de Europeanen kon. Ik had het geluk dat ik een milde vorm had, de koorts was heftig en nam soms ernstige vormen aan. Er waren momenten dat de dokter zei: de medicatie werkt niet we kunnen nu niet anders dan bidden.

Het leven in het kamp is er niet gemakkelijker op geworden en wat harder. We hebben het geluk dat 80% van de mensen in het kamp kinderen zijn, dus jong. En zijn we bespaard gebleven van een humanitaire ramp. Maar als het hier flink toeslaat kunnen we niks. Bid voor ons, dat we ons werk kunnen blijven doen.

Fr. Sander Kessler

Galdino

Ondanks alle moeilijkheden in het kamp zijn er ook situaties die lichtpuntjes zijn. Lichtpuntjes die hoop geven. In mijn werk zoek ik lichtpuntjes die mij hoop en kracht geven. Die mij de moed geven het werk door te zetten. En die lichtpuntjes zijn er genoeg. Jongeren die innovatief zijn. Die dingen bedenken om hun werk gemakkelijker te maken, of de hulp die aan elkaar gegeven wordt. Zelfs hoe kleine kinderen elkaar helpen, laten mij zien hoe het in onze natuur ligt om als een gemeenschap op te trekken en niet als individuen.

Zo is er een jongen, Galdino genaamd, zijn achternaam is te moeilijk voor mij. Hij is 17 jaar. Zijn moeder is overleden bij zijn geboorte. Zijn stiefmoeder en zijn vader hebben 5 kinderen gekregen en zijn dus met 6 kinderen. Hij is de oudste. Tijdens zijn vlucht in 2017 is zijn vader omgekomen. De stiefmoeder ziet hem niet als volwaardig kind en verzorgt hem niet, hij is op zichzelf. Hij werkt dagelijks bij de kerk, hij is de voorzitter van de misdienaars. Hij hakt bomen, werkt op het land, schildert, al het werk dat we hem geven doet hij. Hij krijgt ervoor betaald, we voeden hem en helpen hem met zijn school. In 2018 had een collega priester een scout van het landelijke voetbalteam laten komen om 'onze' jongens te scouten. Galdino is eruit gepikt. Sinds 2018 zit hij in hde landelijke voetbal opleiding voor het nationale team. Hiervoor hebben we een Ugandese nationaliteit voor hem moeten regelen, en betaal ik zijn schoolgeld. Hij is serieus in zijn werk en opleiding. Het geeft hem hoop, hij krijgt een gedegen opleiding en kan aan zijn toekomst werken. Buiten het voetbal wil ik dat hij toch een vak leert zodat hij naast een voetbal carrière, mocht dat erin zitten, een beroep hebben.

Na de verschrikkingen van het vluchten heeft hij weer moet en kan hij zijn droom leven. Ik weet niet wat het leven voor hem in peto heeft. Maar ik hoop dat hij een goede toekomst kan hebben.

Fr. Sander Kesseler

Voetbal

Voetbal verbreedert zeggen ze. We zijn nu projecten aan het opzetten waarbij de mensen uit het dorp / stad samenwerken met de mensen uit het kamp. Om zo banden te slaan. De Ugandese mensen verliezen soms begrip voor de Zuid Sudanse vluchtelingen. Ze hebben land af moeten staan aan het kamp. Hun bomen / brandhout wordt gekapt. Hun riet om de daken te maken wordt gepakt. Kortom het geeft soms wrijving.

Ons vasten project is hier ook op bedoeld dat vrouwen / meisjes uit het kamp samen werken met de vrouwen / meisjes uit het dorp / stad. Zo ben ik nu een voetbal team gestart met jongens uit het kamp en uit het dorp. Ik heb uniformen en schoenen kunnen regelen. 3x per week komen de jongens samen om te trainen. Om de paar weken organiseer ik een voetbal wedstrijd. Ik zorg voor transport en dan gaan we naar een ander dorp of organisatie en voetballen we tegen hun. ZO hebben we gevoetbald tegen een paar omliggende, grotere dorpen en tegen de rangers van een nationaal park. Tot op heden is 'mijn' team ongeslagen.

Het is mooi om te zien hoe de jongens van spelende individuen tot een team zijn geworden. Hoe ze langzamerhand samen groeien. Nu zie ik u denken, hoe kunnen ze met elkaar spreken? Dat is het voordeel hier, de lokale taal is hetzelfde van een groot deel uit Zuid Soedan, met kleine verschillen. Hierdoor kunnen de jongens in hun eigen taal met elkaar spreken. Dit maakt het verbreederen sneller.

Nu zijn we ook begonnen met korfbal voor de meisjes om zo ook de meisjes samen te brengen. Dit betekent dat we nu 3 projecten hebben om de lokale mensen met de vluchtelingen samen te brengen, landbouw project, 2 voetbalteams en een korfbal team. Dit helpt om het kamp, de mensen, te stabiliseren en zelf verzekerd te maken. Door lokale (in het kamp) wedstrijden te organiseren en door de omgeving wedstrijden te organiseren. Zo proberen we doormiddel van Kerk, cultuur en sport de mensen samen te brengen.

Fr. Sander Kessler

Vergeving

In ieder van ons leven gebeuren wel eens dingen die we fout doen. We doen iemand pijn door harde woorden, we eigenen ons iets toe wat niet van ons is, we begeren wat niet van ons is, we zijn jaloeers op anderen en zoveel meer. Jezus heeft ons een geschenk gegeven om met ons zelf maar ook met God in het reine te komen. Om de relatie weer te helen.

In Nederland is dit in onbruik geraakt. Ik weet nog goed, ik was 21 toen ik voor het eerst naar een priester ging om mijn fouten uit te spreken. Ik was erg zenuwachtig, wist niet hoe het moest. Gelukkig was de priester heel behulpzaam en hielp me stap voor stap door het hele proces. Ik weet nog dat ik na afloop van dit gesprek weer buiten kwam en ik haalde diep adem, ik voelde me opgelucht, vrij weer blij. Hoewel ik het niet helemaal begreep was dat gevoel erwel.

Nu ik zelf priester ben zit ik aan de andere kant en mag ik mensen terug brengen bij God doormiddel van dit biecht gesprek. Soms vermoed het me omdat ik soms tientallen mensen krijg achter elkaar, toch wil ik ieder zijn tijd geven, niet afraffelen. De mensen nabij zijn met Gods liefde en vergeving. Dit vraagt soms veel. Maar toch probeer ik het te volbrengen.

Als u eens wist hoe vaak ik huilende mensen bij me krijg die met een erg 'geheim' zitten. Een misstap in hun leven maken, en door hun eigen fout in het leven gebukt gaan. Het is dan mooi om te zien dat na afloop de vergeving van God mag komen. Dat ze dan weer diep adem halen, dat valt me op, op het moment dat de vergeving gegeven worden de mensen die huilen diep adem halen. Er is een last van ze af gevallen, dat herinnerd me dan naar mijn eerste biecht gesprek die ik zelf had.

De mensen in het kamp lopen soms met zware dingen in hun hart, diepe wonden in hun ziel. In de biecht gesprekken die ik dan heb hoor ik vaak, heel vaak, zwaar leed. Leed wat deze mensen anderen hebben aangedaan of wat henzelf is aangedaan. En dan zoeken ze de liefde van God weer. Dit vind ik de mooiste taak die een priester heeft, de mens weer bij God brengen om rust en vrede te geven.

Ik heb het er wel eens met jullie pastoor over, hij heeft me goed uitgelegd over dit mooie sacrament. Hoe wij als priester juist de mensen nabij kunnen zijn door ze Gods liefde te doen ervaren. Het sacrament van boete en verzoening is een betere naam. Sacrament is iets waarin God zelf bij ons komt. We hebben iets fout gedaan en mogen daarvoor een straf krijgen waarna er verzoening mag zijn. Weer terug bij God. Tijdens mijn werk hier in het kamp heb ik het belang van dit sacrament zelf gezien. Je kunt over je pijn en je verdriet praten, en dat moet ook, maar als je eindelijk je geheim wat je al lang mee draagt bij God mag leggen, dan lucht dat op. Daar kan geen gesprek tegen op. Hoe wens ik dat wij in Nederland meer ons hart durven te openen om de waarde van dit sacrament leren kennen. Dan weet ik zeker dat er meer opgeluchte mensen zouden rondlopen.

Fr. Sander Kessler

Pasen

Het laatste jaar en nu ook weer kunnen we niet Pasen vieren zoals we dat gewend waren te doen. Samen met elkaar, het ontsteken van de Paas kaars, nieuwe doop water aanmaken. De Paas jubelzang.

Ook in het kamp vieren we altijd Pasen. Eerst herinneren we ons de Goede Week. Vanaf woensdag nemen we de vluchtelingen mee in de rituelen van de Goede week. We gaan met een bus naar de kathedraal waar de bisschop op woensdag de oliën wijdt. Donderdag vieren we Witte donderdag, in het Engels heet het Holy Thursday, en dan Goede Vrijdag. Dit brengt alle mensen, zelfs de moslims, bij elkaar. Dan lopen we in een grote stoet met duizenden mensen de kruisweg. Bepaalde bomen zijn genummerd waar de staties herdacht worden. De kruisweg is ongeveer 12 km. Lang, met zo'n groep is dat ook nodig.

In het kamp heb ik geleerd, gezien, wat Pasen is. Door het leed van het leven heen komt er nieuw leven. De angst, de dood, pijn, verdriet en onzekerheid hebben niet het laatste woord. Door Jezus verrijzenis hebben we hoop gekregen. Dat zie ik aan deze mensen hier. Ze hebben hoop, hoop op een beter leven.

Wellicht denkt u dat het misschien valse hoop is. Maar dat is niet het geval. Er leeft een hoop in deze mensen die diep geworteld is. Ik kan me het niet voorstellen maar ik vermoed dat heel veel ogen hier veel en erge leed hebben gezien. Meer dan goed voor ze is. Juist door alle leed heen kan er ook vreugde zijn. Er zijn meisjes hier die erge dingen hebben mee gemaakt. Maar als ik ze in de kerk zie, dan zie ik ze helemaal in de zang opgaan. Zichzelf aan God geven. Hun pijn en verdriet in de zang aan God geven. Ik zie soms meisjes tijdens de mis huilen. Dat roert me altijd. Maar dat is wat Pasen is.

Wij mogen onze eigen pijn, verdriet, onzekerheid en angsten aan dat kruis van Christus nagelen. Christus heeft van het kruis, wat voor de een een martel werktuig is, voor de ander een teken van schande tot een teken van hoop gemaakt. Juist door alle leed heen heeft Jezus de poorten van de Hemel geopend waar we thuis mogen komen.

Zo sta ik ook in mijn werk, wij mogen de hoop hebben die Christus ons gegeven heeft. Het geloof in ons kamp is niet een zoet houdertje, het is een teken van leven, een plaats waar hoop mag leven. Hierin kunnen we rust en vrede geven aan de mensen die het zoeken. Hij is mijn Hoop die mij drijft.

Ik wil u allen, ondanks deze onzekere tijden, een Zalig Pasen wensen, waarbij Gods liefde ons nieuwe hoop mogen geven.

Dank dat u mij steunt in het werk, zonder uw steun zou ik dit alles niet kunnen doen.

Fr. Sander Kessler